

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 12 oktober 2011 in zaak nr. 10/33605 in het geding tussen:

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

Procesverloop

Bij besluit van 10 september 2010 heeft de minister van Justitie de aan de vreemdeling verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingetrokken. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 12 oktober 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister voor Immigratie en Asiel een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister voor Immigratie en Asiel, thans de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (hierna: de staatssecretaris), hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepsschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de staatssecretaris wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2. In zijn enige grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de staatssecretaris zich niet zonder nadere motivering op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van de vreemdeling ongeloofwaardig is. De staatssecretaris betoogt dat de verklaringen van de vreemdeling over de gestelde aanslag de vereiste positieve overtuigingskracht missen. De staatssecretaris wijst er in dit verband op dat de vreemdeling niet weet wie hem zouden hebben achtervolgd en dat het vermeende verband tussen de ontvangen dreigbrief en de aanslag alleen op vermoedens van de vreemdeling is gebaseerd. Voorts valt volgens de staatssecretaris niet in te zien dat de vreemdeling twee uur na de vermeende aanslag naar zijn moeder zou zijn gegaan, de dag daarna zijn werkgever zou hebben bezocht en vervolgens bij zijn oom zou zijn ondergedoken. Bovendien zijn de verklaringen van de vreemdeling over de dood van zijn vriend S. en de broer van S., Imad, en de ontvoering van zijn oom alleen gebaseerd op hetgeen de vreemdeling van derden heeft vernomen, aldus de staatssecretaris.

2.1. Bij de beoordeling door de staatssecretaris van het asielrelaas gaat het meestal niet om de vraag of, en in hoeverre, de verklaringen over de feiten die een vreemdeling aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd als vaststaand moeten worden aangenomen. Een vreemdeling is immers veelal niet in staat en van hem kan ook redelijkerwijs niet worden gevergd zijn relaas overtuigend met bewijsmateriaal te staven.

Om een vreemdeling, waar dat probleem zich voordoet, tegemoet te komen en toch een adequate beoordeling van de aanvraag in het licht van de toepasselijke wettelijke voorschriften te kunnen verrichten, geldt

ingevolge artikel 3.35, derde lid, van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 - in welke bepaling artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingwet 2000 (hierna: de Vw 2000) nader is uitgewerkt - dat de verklaringen van een vreemdeling en de daarin gestelde feiten geloofwaardig worden geacht, indien hij aan de in eerstgenoemde bepaling vermelde voorwaarden heeft voldaan. Aan die voorwaarden zal in de regel niet worden voldaan, indien sprake is van een omstandigheid als vermeld in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000. In dat geval zal volgens paragraaf C14/2.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) van de verklaringen positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om de daarin gestelde feiten alsnog geloofwaardig te achten.

2.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer de uitspraak van 18 februari 2011 in zaak nr. 201002537/1/V2, www.raadvanstate.nl), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door een vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de staatssecretaris en kan die beoordeling slechts terughoudend worden getoetst. De maatstaf bij die te verrichten toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat de staatssecretaris in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen. Dit laat onverlet dat de besluitvorming moet voldoen aan de eisen van met name zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering die het recht daaraan stelt en dat de rechter de besluitvorming daaraan moet toetsen.

2.3. De rechtbank heeft onbestreden overwogen dat de staatssecretaris artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 in redelijkheid aan de vreemdeling heeft kunnen tegenwerpen.

2.4. De staatssecretaris heeft zich in voormeld besluit van 10 september 2010 en het daarbij ingelaste voornemen van 10 mei 2010 op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van de vreemdeling de vereiste positieve overtuigingskracht mist. Wat betreft de aanslag op de vreemdeling die op 12 maart 2007 zou hebben plaatsgevonden, heeft de staatssecretaris toegelicht dat de vreemdeling hierover vaag en summier heeft verklaard - zo weet hij niet wie de aanslag op hem zouden hebben willen plegen en tot welke groepering zij behoren, en berust het vermeende verband tussen de dreigbrief en de aanslag op een aanname van de vreemdeling - en dat bovendien de door de vreemdeling geschetste gang van zaken ná die aanslag niet geloofwaardig is. Volgens de staatssecretaris is niet geloofwaardig dat de vreemdeling twee uur na de op hem gepleegde aanslag naar huis is gereden om zijn moeder over de gebeurtenissen in te lichten, de dag daarna naar zijn werk is gegaan om bescherming te vragen en vervolgens bij zijn oom - die in de buurt van het kantoor woont waar de vreemdeling werkzaam was - is ondergedoken, nu de vreemdeling aldus een groot risico zou nemen, omdat het in de lijn der verwachting ligt dat de daders van de aanslag op deze plekken naar de vreemdeling zouden zoeken. Over de gebeurtenissen die na het vertrek van de vreemdeling uit Irak zouden hebben plaatsgevonden, namelijk de dood van : en en de ontvoering van de oom van de vreemdeling, heeft de staatssecretaris opgemerkt dat de

verklaringen van de vreemdeling hierover alleen op verklaringen van derden zijn gebaseerd en niet nader zijn geconcretiseerd. Bovendien heeft de vreemdeling gesteld noch gestaafd dat die vermeende gebeurtenissen verband zouden houden met de door de vreemdeling ondervonden problemen, aldus de staatssecretaris.

2.5. Van het asielrelaas van de vreemdeling dient, gelet op het hiervóór in 2.3. overwogene en het in 2.1. geschetste beoordelingskader, positieve overtuigingskracht uit te gaan. De rechtbank heeft niet onderkend dat de staatssecretaris zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat zodanige overtuigingskracht ontbreekt. Hierbij heeft de staatssecretaris in het bijzonder de door de vreemdeling geschetste gang van zaken ná de gestelde aanslag van belang mogen achten. Dat, zoals de vreemdeling heeft aangevoerd, zijn moeder hem persoonlijk wilde zien en dat hij zijn werkgever wilde inlichten over de gebeurtenissen en om bescherming wilde vragen, laat onverlet dat de staatssecretaris de verklaringen van de vreemdeling over het bezoek aan zijn moeder en werkgever in redelijkheid bevreemdingwekkend heeft kunnen achten, nu de vreemdeling zijn moeder ook op een andere, minder gevaarlijke plek had kunnen ontmoeten en hij zijn werkgever ook op minder riskante wijze - bijvoorbeeld telefonisch - had kunnen inlichten en om bescherming had kunnen verzoeken. Dat, zoals de vreemdeling voorts heeft verklaard, het huis van zijn oom dicht bij de zogeheten 'groene zone' staat, neemt niet weg dat de staatssecretaris in redelijkheid ongeloofwaardig heeft kunnen achten dat de vreemdeling juist deze locatie als onderduikadres gebruikte, nu de woning van die oom dicht bij de plek is gelegen waar de vreemdeling werkt en de vreemdeling heeft verklaard dat de plegers van de aanslag het vanwege zijn werkzaamheden op hem hadden voorzien. De omstandigheid dat de woning van de oom niet ver van de groene zone is gelegen, vormt geen verklaring voor het gebruik van deze locatie als onderduikadres, reeds omdat de vreemdeling te kennen heeft gegeven dat het in - en dus niet buiten - de groene zone minder gevaarlijk is. Wat betreft de gestelde dood van [naam] en de ontvoering van de oom van de vreemdeling heeft de staatssecretaris voorts mogen tegenwerpen dat de vreemdeling, die deze gebeurtenissen niet heeft gestaafd, zijn verklaringen hierover louter heeft gebaseerd op hetgeen hij van derden zou hebben vernomen en hij voorts niet heeft onderbouwd dat een verband zou bestaan tussen deze gebeurtenissen en de problemen die de vreemdeling stelt te hebben ondervonden. Reeds op grond van het vorenstaande heeft de staatssecretaris zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het asielrelaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht mist.

De grief slaagt.

3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het besluit van 10 september 2010 worden getoetst in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover daarop, gelet op het vorenoverwogene, nog moet worden beslist.

4. De vreemdeling heeft in beroep aangevoerd dat hij, door zijn werkzaamheden voor de Independent Electoral Commission of Iraq (hierna: de IECI), tot een risicogroep behoort en bij terugkeer een reëel risico op een

met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) strijdige behandeling loopt.

4.1. De staatssecretaris heeft zich in het besluit van 10 september 2010 op het standpunt gesteld dat volgens het Wijzigingsbesluit Vc 2000 nr. 2009/26 (hierna: het WBV 2009/26) personen die samenwerken met de regering, buitenlandse bedrijven of de Multi National Forces verhoogde aandacht vragen, maar dat de enkele omstandigheid dat de vreemdeling werkzaamheden voor de IECI heeft verricht niet tot verlening van een verblijfsvergunning asiel noopt. De staatssecretaris heeft er in dit verband op gewezen dat de verklaringen van de vreemdeling over de door hem ondervonden problemen, ongeloofwaardig zijn.

4.2. In het WBV 2009/26 wordt, voor zover thans van belang, het volgende vermeld:

"Er vinden veel aanslagen plaats gericht tegen Irakezen die samenwerken met de regering, met internationale organisaties of diplomatieke vertegenwoordigingen, buitenlandse bedrijven of met de Multi National Forces in Irak. Hierbij valt onder meer te denken aan Iraakse politici en hun familie, ambtenaren, personeel van het veiligheidsapparaat (vooral politie en leger), tolken of Irakezen die op andere wijze voor de regering, internationale organisaties en bedrijven in Irak werken, rechters en advocaten, alsook Iraakse journalisten en personen die voor hen werken. Ook personeel in het onderwijs en de gezondheidszorg, studenten, artiesten, slijters, vrouwenactivisten, sportlieden en mensen werkzaam in de sport zouden doelwit zijn van geweld. Indien betrokkene aannemelijk heeft gemaakt vanwege zijn werkzaamheden een gegronde vrees voor vervolging dan wel onmenselijke behandeling te hebben, waartegen geen bescherming kan worden geboden, kan op grond van artikel 29, eerste lid, onder a of b, Vw een verblijfsvergunning asiel worden verleend. Het enkele feit dat de vreemdeling deze werkzaamheden heeft verricht is onvoldoende voor de conclusie dat er gegronde vrees is voor vervolging dan wel onmenselijke behandeling."

4.3. Gelet op het in 4.2. weergegeven beleid en hetgeen in 2.5. over de geloofwaardigheid van de verklaringen van de vreemdeling is overwogen, slaagt deze beroepsgrond niet.

5. De vreemdeling heeft daarnaast in beroep betoogd dat hij, vanwege de traumatische ervaringen in Irak, in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Hij heeft in dit verband gewezen op de op hem gerichte aanslag, de gewelddadige dood van zijn vriend Saïf en de verdwijning van zijn oom.

5.1. Uit het hiervóór in 2.5. overwogene volgt dat de staatssecretaris voormelde gebeurtenissen in redelijkheid ongeloofwaardig heeft kunnen achten. De dood van Saïf en de ontvoering van de oom van de vreemdeling

zouden bovendien hebben plaatsgevonden ná het vertrek van de vreemdeling uit Irak, zodat die gebeurtenissen, in aanmerking genomen het in paragraaf C2/4.2 van de Vc 2000 neergelegde beleid, ook indien zij wel geloofwaardig zouden worden geacht niet tot verlening van een verblijfsvergunning krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 zouden nopen. Mitsdien faalt deze beroepsgrond.

6. Voorts heeft de vreemdeling betoogd dat in Centraal-Irak, meer in het bijzonder in Bagdad, een situatie bestaat als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming (PB 2004 L 304 en - rectificatie - PB 2005 L 204; hierna: richtlijn 2004/83/EG). Ter staving van dit betoog heeft de vreemdeling verwezen naar het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken inzake Irak (hierna: het ambtsbericht) van mei 2009, de 'Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers' van de United Nations High Commissioner for Refugees (hierna: de UNHCR) van april 2009 (hierna: de UNHCR-Guidelines 2009), de 'briefing notes' van de UNHCR van 11 december 2009, het ambtsbericht van januari 2010, diverse rechtbankuitspraken, een brief van Vluchtelingenwerk Nederland van 6 september 2010, een notitie van Vluchtelingenwerk Nederland van 21 september 2010, de 'Note on the continued applicability of the april 2009 UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers' van de UNHCR van juli 2010, een persbericht van de UNHCR van 3 september 2010, de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op 14 juni 2010 gestelde vragen in zaak nr. 22669/10, de antwoorden van de minister van Buitenlandse Zaken van 11 juni 2010 op Kamervragen, een op 7 juni 2010 gepubliceerde oproep van Amnesty International, een notitie van Vluchtelingenwerk Nederland van 9 november 2010, een oproep van Amnesty International van 10 november 2010 en een brief van de UNHCR van 9 november 2010.

6.1. De Afdeling heeft over Irak, in het bijzonder Bagdad, eerder, onder meer bij uitspraken van 4 februari 2011 in zaak nr. 201011249/1/V2, 27 december 2011 in zaak nr. 201101287/1/V2 en 25 juni 2012 in zaak nr. 201100741/1/V4 (www.raadvanstate.nl), overwogen dat de staatssecretaris zich in de in die zaken aan de orde zijnde besluiten terecht op het standpunt heeft gesteld dat aldaar de mate van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict niet dermate hoog was dat zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat de desbetreffende vreemdelingen, louter door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico liepen op ernstige schade als bedoeld in het thans in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3, van de Vw 2000 geïmplementeerde artikel 15, aanhef en onder c, van richtlijn 2004/83/EG. Bij die uitspraken heeft de Afdeling het merendeel van de door de vreemdeling aangehaalde of overgelegde documenten betrokken. Deze noch de overige door de vreemdeling ingeroepen documenten bieden grond voor het oordeel dat de

staatssecretaris zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat ten tijde hier van belang in Bagdad van een vorenbedoelde situatie evenmin sprake was. De rechtbankuitspraken waarop de vreemdeling zich heeft beroepen, kunnen, gelet op voormelde uitspraken van de Afdeling, niet tot een ander oordeel leiden. Derhalve faalt deze beroepsgrond.

7. De vreemdeling heeft verder, onder verwijzing naar de UNHCR-Guidelines 2009, aangevoerd dat de staatssecretaris het categoriaal beschermingsbeleid voor Centraal-Irak ten onrechte heeft beëindigd.

7.1. Uit voormelde uitspraak van de Afdeling van 25 juni 2012 volgt dat deze beroepsgrond faalt.

8. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden heeft de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans dientengevolge buiten het geschil.

9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 12 oktober 2011 in zaak nr. 10/33605;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. C.J. Borman en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. J.J. Janssen, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

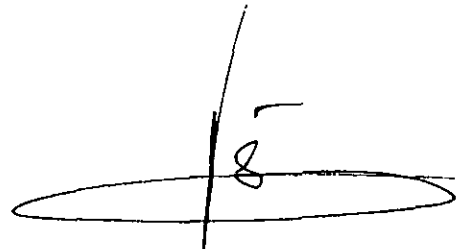
w.g. Janssen
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 30 januari 2013

660.

Verzonden: 30 januari 2013

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser